

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any II. - Núm. 38
Barcelona, 24 de febrer de 1922

— Què pintes aquí?

— Una tela per a enviar a Madrid: El canal de la Mancha.

Sals naturals purgants

MEDIANA DE ARAGÓN

PURGANT-SE a temps s'eviten moltes enfermetats. Això s'aconsegueix tenint a casa una ampolla de **SALS naturals PURGANTS** de **MEDIANA DE ARAGÓN**, que val 3 pessetes a totes les farmàcies.

El prospecte indica la dosi per a adults, senyores i nens, ja sigui com purgant, laxant o depuratiu.

Sa composició de Sulfat de Sosa i Sulfat de Magnèsia naturals constitueixen la millor fórmula, evitant els basqueigs i còlics que produeixen certa mena de purgants salinosos.

Venda a l'engròs: Aragó, 288 - BARCELONA

MAMA...

Compri l'oli de fetge de bacallà a
C'ân SERRA
que té molt bon gust

Pelayo, 9 - Barcelona

Gossets que no creixen
Ocells de cant i de luxe
CANARIS FLAUTA
procedents d'Alemanya

Per a comprar-los amb confiança:
Ocelleria del carrer Ferran, 39

Per anuncis en LA MAINADA - Propaganda RIBO - Portolá, 1 (St. G.)

LA BORDADORA

Fundador: J. BRUGAROLAS

Revista quinzenal de dibuixos
per a brodats i labors de senyora

50 anys de publicació

Demanin-se quaderns de mostra a

Roger de Llúria, 31, pral. - Barcelona

Resurrecció dels
Titelles 4 Gats
al taller "**MIRIA**"

ROSSELLÓ, 206

Tots els diumenges a les onze
del matí. - Entrada: 1 pesseta

SALA REIG

Consell de Cent, 351
tocant al Passeig de Gràcia

Teatre de Marionetes i Titelles
CINE CÓMIC

Tots els dies feiners, a les sis tarda
Programes variats de

Cine i Marionetes o Titelles
Preu únic de localitats, sense numerar
Ptes. 1'50 (inclosos els impostos)

El dies festius, a les cinc tarda
Programa complet de

Cine, Marionetes i Titelles

Preus de les localitats numerades
Butaca 3 ptes. Circular 2 ptes.

Es despatxen les localitats amb vuit dies d'anticipació, sense augment de preu

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

ARA que ja va acabant-se el mes de febrer, encara vol fer una mica de fred. Hi han nassets bufons de carones petites, tots vermells com maduixes. Potser es va inventar la carota per escalfar-se?...

No; no és això! Les carotes antipàtiques no serveixen per a res sinó per a fer brometa, i encara durant uns minuts, no gaire temps. Si la porteu massa estona, us amoi-neu i feu fàstic als altres...

Per jugar, i si el joc és entre infants que no tenen d'amagar res, encara es pot tolerar la carota.

Sobre tot perquè no enganya a ningú. Us posareu uns bigotis ferotges de guerrer, sota un capell de ferro, i treureu una veueta dolça que tots els qui la sentin diran:

— Es la petita Nuri, de càn Pons!

Els grans són els qui menys deurien tapar-se la cara; perquè ja no tenen tan innocents intencions com els petits... I si, amés d'amagar la faç sota la carota, oculten també el cos dintre d'una disfressa, i estra-fan la veu per a que ningú no els conegui, poden fer greus mals...

Antigament, per Carnestoltes, les disfresses eren una ostentació d'art, de bon gust, d'enginy i de bellesa. I servien d'espectacle educatiu i de joia per al poble.

Els veritables prínceps, al menys, feien servir les seves riqueses i tota la sumptuositat de llurs palaus com a exemple d'esquisesa i de refinament. Organitzaven belles cavalcades i ornaven artístiques carroces, amb figures i símbols.

Els únics que amagaven deliberadament el rostre, per a que no els descobrissin quan els trobaven en les malifetes, eren els bandolers que infestaven els camins, i els tropells de bergants que gosaven assaltar les viles i ciutats.

AUÍ heu de malfiar-vos de les carotes de satí i de les disfresses estúpides que entrebanquen les cames i no deixen caminar.

I res d'acostar-vos per la rua, on hi ha pols, i empentes, i cops de colze i trepitjades, i l'aire gairebé esdevé irrespirable, i correu perill de que una serpentina sense descaragolar us tregui un ull...

No val la pena pel que heu de veure: ni us educarà el gust ni serà una joia alegre per als ulls. El Carnestoltes s'ha fet tot plebeu en el mal sentit de la paraula, no popular, que llavors fóra interessant... Ja no arriba a tenir ni aquell tipisme faceciós que varen admirar els nostres pares en llur infantesa... Avui tot són disfresses sense caràcter, anodines, uniformes, carrinclones, fades.

I si el Carnestoltes no ha d'ésser un espectacle formós de bellesa ¿què pot esdevenir? Quelcom repugnant. Sí, a fe!

ARA com ara, ço més bonic que resta és el Carnestoltes que fan els nois, encara nois. La mare, la tieta, l'àvia vesteix al petit de príncep de la Cort del rei Lluís XIV, amb robetes que són un primor. O disfressen a la petita de la casa de pageseta de l'Empordà, o de damisel·la del segle XVIII, que sembla una figulina encisadora.

Cal que els que es disfressin ho facin sense ridícula vanitat i sense pensar mai en fer enveja als companys. Allavors l'espectacle no fóra ja noble, sinó ple de misèria d'esperit. I els nois han d'ésser sempre generosos! I més els nois catalans del moment present, que són cridats a grans gestes per a quan sien homes, i s'han de considerar tots ben germans...

CAP més consell! Ara divertiu-vos honestament. I si aconseguíu llemins i bombons i caramels, que us siguin ben dolços i que no us facin mal.

Els nois que no tinguin sumptuoses disfresses, ni cal que les enyorin! Potser riuran més amb una carota improvisada, feta d'un tros de paper d'estraça i dos pams de fil. Un forat per al nas i dos per als ulls, i prou! A fer una mica de gresca sense grolleria!

Després vindrà la Quaresma i hem de posar una mica de seny!

EL GULA JOAN

Junt amb aquest número: Plec sisè de la segona part de la emocionant i suggestiva novel·la

ELS CAMINS DE LA SORT

de Ramon Reventós, il·lustrada per Lola Anglada

DE LES COSES QUE PASSEN

EN XOTA PETIT

I.

Com hi ha món, rebordegàs, que si t'atrapo, d'un cop de roc et capolaré la carcanada, mala bèstia!

I la Cinta, amb el mocador negre al cap i formant, amb el braç esquerre, nansa amb l'anca, extenia el braç dret, cloent el puny, mentre En Doret, rient d'una rialla esbogerrada i maliciosa, arronçà les espatlles, i, cloent l'ull esquerre, mormolà:

— Quan la mare crida, sembla que llampa; però, redena, ja s'arreglarà, si vol.

La gent el coneixia per En Xota petit; era menut; de pell negra, completament torrat pel sol de la costa, aquest sol a voltes tebi, a voltes caldejant, però sempre acaronador quan va amb la capriciosa marinada, sa companya inseparable, esperançador de bones noves quan porta garbí, sec i propens a espetecs quan ruixa tramuntana; tenia dents blanques, d'una blancor temptadora, com l'escuma de l'ona rabiosa; sos cabells, negres i enlairats com punxes d'una urissa, semblaven digna corona al rostre aquell, que es pot anomenar d'home, de criatura, o, millor, d'una fauna exòtica d'ulls brillants...

Era un vailet de platja, tot i tenir pares; però, mariner de sang i soca, no sabia estar-se dues hores lluny del mar, «que canta cançons quan la mare crida», segons deia ell. I son pare estava cofoi de tenir un fill que sentís tanta d'obcecació per la famolenca de vestit blau, perquè així — Prest tindrè un bordegàs, que per issar la vela...

Però sa mare, no; sa família, com bona devota, tenia ja ofrenats a la vida i estaven fons de l'aigua, tres homes, tres minyons sapats com roures, que una

nit, no fent cas del tràngul, havien sortit mar enfora, i ja no havien tornat més. Era per això que a la Cinta li venien esgarriances, sempre que veia a En Doret dintre l'aigua, rabejant-se com un peix d'escatà llustrosa.

II

Era una tarda del mes d'agost.

En Xota petit, assegut dintre el bot del seu pare, el colze esquerre damunt la cuixa i la mà fent de recolzar a la galta, anava extenent la vista per tota l'ampla immensitat d'aquell mar tan blau, i potser, sense dar-se'n cabal, anava parlant:

— Avui fóra la millor ocasió; si el Gueto volgués vindre, arribariem fins a Cap Roig; llavors sí que hauríem guanyat, perquè fariem la pols al Pitús de cà'l Pulgatori, que tot just ha arribat al començament de Roques Planes; i un llampec de victòria no gosada, però prevista, passà com una instantània per la vista del menut.

— Com parlaria la gent de nostra feta; pescariem, i, quan en tinguéssim una bona agafada, varíariem el bot cap allà a Cap Roig, i... redena!, quina tarda que passariem. Si el pare em renya... m'és igual — digué al cap de breu instant; — la qüestió que ja hi hauríem anat.

Com una daina baixà del bot i anà a cercar al Gueto; el trobà ajegut sota una barraca, que havien fet, front de l'escola, uns senyors estiuejants.

— Escolta, Gueto, vols vindre? El pare és a cà'l senyor metge de vila a curar-se la restella; la mare és a la vinya; podríem arribar, tot vorejant o bé endinsant-nos, fins a Cap Roig.

— No, noi, que volem anar a empaitar avellanes tendres a la vinya de Na Pilar, la de la plaça, saps?; demés, fa molt tràngul i allà a Palamós veig grop.

— Au, home, vina, que farem la competència al Pitus de cà'l Purgatori.

S'aixecà el Gueto, i amb unes paraules curulles de rabieta, accedí, perquè sí, vaja, perquè era molt presumit el Pitus.

III

— Goita, goita, quin serrà tan gros, Doret; si comencem així, farem bona pesquera.

En Doret, no l'escoltava; semblava atrafegat en guanyar-se la vida; de prompte; ara! — cridà clavant estrevada al volanti; — tregué una julvia, grossa, bonica, tan saltironanta i capriciosa en els moviments com bella en els colors de sa escata fina.

Al cap d'un ratet, quan anaven a enfil·lar vers Cap Roig, començà a ploure.

No s'havien donat compte els dos vailets que estava ben núvol; sols ara, quan sentiren damunt el rostre el fred d'una gota, i quan el bot amb un moviment brusc amenaçà tombar-se, es donaren cabal del greu perill que corrien.

Tota la planura del mar havia desaparegut.

En lloc de la tersa i brunyenta cara de mirall, hi havia ara damunt l'aigua un seguit de trossos de garlanda escumejant que es seguien unes a les altres volent-se atrapar i esbugegant de ràbia perquè mai arribaven a tocar-se. Udo-lava, famolenca, la ferà marina, cercant arreu un motiu d'esbargir-se, i quan obrí el bot solitari, balancejant com columpi de gimnasta, féu un crit, curull de goig, i totes les ones començaren a fer dalts i baixos, afanyant-se totes en ésser les primeres de remullar la fusta de la barca.

En Doret, com un hipnòtic, amb els ulls esverats i la boca mig oberta, mirava tantost al cel, tantost a terra, mentre el Gueto somiquejava tapant-se fol·lament la cara amb les mans.

Pobres menuts! Portats per l'inconsciència i per l'afany de fer l'home, es trobaven ara cercats pel perill; no sabien què fer; solament després, quan un cop de mar tombà el bot, tingueren el movi-

ment instintiu de la salvació, i començaren a nedar bojament, gastant de pressa, de pressa, les energies que tenien.

En Doret era valent i el Gueto tenia força, però ella, la traidora segons per qui, la d'irònic somriure i boca grossa, de mans descarnades i mantell d'ombres, anava empenyent-los vers l'abim...

Feren ambdós un últim moviment desesperat; cridà victòria l'eternament

justa, i amb un glop barbotejant, la mar els engolí.

Damunt la platja, destrossat, senyalant per tot la desfeta, el bot d'En Xota hi roman per escarment dels vailets que, inconscients, volen arribar, fent l'home, a Cap Roig o Roques Planes.

FEDORBRET

Girona, setembre 1921

Obsequi als subscriptors de LA MAINADA

Tots aquells dels nostres subscriptors que estiguin al corrent de pagament, presentant el rebut a la **CASA REIG** (Consell de Cent, 351, tocant al Passeig Gràcia) podran obtenir **gratuïtament** dues invitacions per a assistir a una

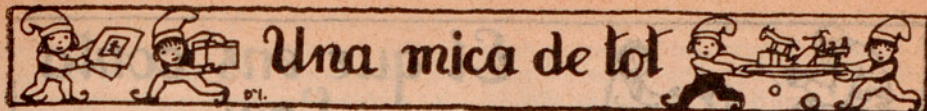
representació de les que en aquella **Sala** es donen de **Marionetes i Titelles i Projeccions animades**, els dies feiners, de sis a vuit de la tarda.

Els que es subscriuin de nou, començant a partir del mes de març, també podran disfrutar de l'important obsequi que fem als nostres abonats.

Cal que els nostres llegidors vagin fent-se càrrec dels avantatges que els reporta subscriure's a **LA MAINADA**. El semestre passat els repartirem dues rondalles i dues augues i en les enquadernacions dels folletins els descomptem un 25 %. Ara els oferim **dues invitacions** per a assistir a un espectacle selectíssim, l'entrada al qual val **sis rals**. Un altre dia els oferirem altres avantatges...

— Ai, Verge! Quan el pare arribi, quina pluja de bolets!
— Meno. Obrirem un paraigua!

DE LA CARETA

Més d'un mainadista inquiridor, contemplant les caretes que ens miren des dels aparadors de les tendes, s'haurà fet, en curiositat, la següent pregunta:

— Quin origen deu tenir la careta?

Encara que lacònicament, anem a satisfer-lo, esclovellant-li un xic d'història, malgrat nostra incompetència.

Careta funerària, de fusta

En les lluites bèl·liques que l'home primitiu sostenia sovint, es posà quelcom al rostre per emparar-se dels cops de l'enemic: vet aquí la primera careta; careta rústega i grollera (de bell entuvi sens forma),

que forçosament devia ésser com més dura millor. Emperò, per a sobtar al contrari i acoquinar-lo per la por, donaren a llurs caretes els aspectes més rars i espantables possible. Quanta més esgarifança causaven en els combats, tanta més hilaritat provocaven als vencedors en temps de pau, usant-les fins els joglars.

A Grècia i Roma, aquestes mateixes caretes, arranjades i perfeccionades, més

tard servien per a representacions dramàtiques i professions funeràries, adaptant-les als actors segons que llur paper fós còmic o tràgic.

No eren pas com les caretes d'ara. De gran tamany (adornades, però, amb dibuixos grossos i virolades barroerament), eren caps semblants als dels nans de nostres professions.

Rostres rars i animals estranys foren, també, ornaments religiosos. Els egipcis en posaven unes als difunts fetes de fusta i estucades.

S'han arribat a fer caretes amb cranis serrats de calaveres. I a Nova Guinea en feren de closques de tortuga.

Els indis nord-americans es tapaven llur cara amb caretes per a amagar l'estat d'ànim als ulls del contrari, qui no podia sotjar la emoció que experimentaven. Avui dia s'ha desnaturalitzat la primitiva finalitat de la careta, de faisó que hom se la posa perquè no el reconguin en qualsevulla malifeta o disbauxa.

Qui té, i vol servir la consciència immaculada, no té per què amagar-se la cara.

J. JESUALD BLADÉ

Careta dels fills del Thibet

Caretas empleadas en la representación d'un drama japonès

RONDALLA DEL REI I EL METGE

ESDEVINGUÉ, en un temps ja llunyà, que un rei infant d'un petit reialme emmalaltí d'una malaltia lenta i estranya.

Els metges de la Cort no li comprenien el mal. No encertaven a descobrir la causa que poc a poc anava xuclant-li la salut, ni coneixien el remei que pogués fer el miracle de retornar-li les forces prematurament exhaurides.

Els ministres estaven desesperats pensant en les desventures que sofriria el seu poble si el rei moria. Sense successió directa, les cobejances d'uns quants parents — que, propers o llunyans, tots es creien amb drets damunt la corona del rei malalt — armarien cada pica-baralla que trastornaria la vida i la prosperitat del petit reialme.

Un dels ministres — el de més edat — coneixia la fama d'un metge de condició humil, però savi i prudent.

No s'atrevia a proposar-lo. Com — pensava — un varó ignorat, de nom vulgar i d'origen obscur, podia inspirar confiança als fastuosos i fatuosos cortisans que rodejaven al rei?

Mes tant i tant el pobre infantó es decandí i tant arribaren a convence's els demés ministres de que la ciència dels metges de la Cort res podia contra aquella malura incompresa, que el ministre vell, com a recurs extrem, gosà proposar...

— Jo conec un savi Doctor del poble...

S'escatí llargament el cas, com entre els ministres s'escateixen les coses, sien transcendents o minces, i, per fi, no sense sospesar ben bé el com i el què del cas, es decidiren cridar — amb gran reserva i secret — al Doctor humil.

Quan el Doctor — home ja entrat en anys, amb una blanca cabellera romàntica

i binocles d'or — entrà en la cambra del petit malalt, el cor va encongir-se-li.

Els peus li caminaven taupers damunt la tofa catifa que apagava misteriosament el so de les petjades. Els mobles pesats i sumptuosos, els cortinatges encarquerats, feixucs i cruïdors; el damasc de les parets, que es llambregava a penes darrera els quadros emmarcats amb motlures d'or policromades, i els llums i la abundància inútil, l'atuien. Va experimentar una sensació d'ofec, com si li haguessin empresonat l'espirit dintre la magnificència d'aquella cambra. I sense ni tan sols atancar-se al malalt, va dir:

— No hi puc fer res; és inútil, és inútil...

Els homes de la Cort estaven consternats. No pas pel fracàs del vell Doctor — que ja tenien previst — sinó perquè el malalt anava acabant-se lentament com un lliri en un pitxer.

El vell ministre, que posseïa proves evidents, en llur pròpia descendència, del saber del Doctor humil, va pregar-li per pietat que volgués salvar el rei-infant, si volia evitar al país desventures i dols sense fi.

L'home va fer:

— Jo no sé encara quin mal consumeix a nostra Majestat. Però per a gorir-lo de qualsevol mal que sia, caldria arrencar-lo de l'ambient anorreador on sofreix. Si em deixeu fer, sense destorbs, allò que el meu seny ordeni que ha de fer-se, jo bregaré de tot cor per a salvar al rei.

Com no hi havia altre camí ni altra esperança, els cortisans i els ministres varen sotmetre's a les exigències del Doctor. Al cap-d'avall, en un cas dissortat, valia més endossar-li a ell la responsabilitat que a cap altre dels preclars varons que endebades havien lluitat contra la inconeguda malura.

En tot el palau no hi havia una cambra de les condicions que reclamava l'intrús: no molt gran, airejada, clara, emblanquida amb calç, propícia a la netedat i a l'alegria. Només la cambra d'un dels més insignificants servents reunia condicions paregudes, i allí fou transportat el malalt, per manament irrevocable del Doctor i no sense la protesta sorda i mo-feta dels cortisans i la resignació forçosa de l'impotent ministeri.

Sia pel triomf de la ciència del metge, sia per un voler de Déu, el cas és que el rei, amb poques potingues i amb molta alegria i distracció, recobrà la salut.

El miracle meravellà a la Cort i enorgullí al poble. Es cercaren antecedents remots dels orígens del metge obscur, per tal de provar que era de niçaga il·lustre i de sang blava.

Res d'això fou grat a l'home savi i prudent. Ell sabia prou bé que la sang

és en tots d'un mateix color i, dissortadament, propensa a la corrupció. I sentia un plaer secret d'aquella joia que enorgullia als seus paisans pel seu triomf.

Quan fou el mateix reiet qui va preguntar-li quina recompensa volia en pac d'aquell miracle, va respondre:

— Em sobra amb el vostre agraïment i la vostra amistat.

I fou justament la única paga que desagradà als ministres: l'amistat del vell romàntic amb el rei-infant.

Els ministres d'aquell reialme, com els ministres dels demés països, avesats per habitud a la malfiança, no cregueren en el desinterès del vell Doctor. La cosa esdevenia clara a llur esguard, a llur perspicàcia i a llurs previsions: «Si el Doctor domina en la voluntat del rei — com totes les apariències delataven — de fet, el rei i senyor del poble hauria sigut un metge cobdiciós i menyspreuable plebeu, que, valent-se de un fet casual, es convertia en tirà d'una nació.»

Més i més s'afermà aquesta perspectiva en els cervells uniformes del sever ministeri quan hagueren esment de les aficions que el vell Doctor despertava al rei-infant devés coses tan inútils i sobre-res com ara són la música, i la poesia i les arts belles... En lloc de guià-lo vers els intrigats misteris de la diplomàcia; en lloc d'ensinistrar-lo en les greus responsabilitats que Déu havia col·locat damunt sa testa; en lloc d'exaltar son cor cap a les virtuts guerreres, el somiàire Doctor donava a conèixer al rei els més eminents trovadors i cantaires del reialme.

Tres dies i tres nits estigué escatint el ministeri qüestió de tal transcendència. Calia desfer ràpidament aquella nefasta influència i cap d'ells encertava la manera d'assolir pràcticament el llur propòsit, sense caure en desgrat del rei, o comprometre novament la seva salut, oi més d'alçar el poble en un clam d'indignació, per ço que consideraria una injustícia.

Les enraonies eren ja en tota la Cort sorollós desgrat. Només el rei i el Doc-

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— Aquesta fórmula que he escrit a la pizarra, ¿a quina substància pertencix? ... Què fa que no contesta?

— És que ho tinc a la punta de la llengua i no puc dir-ho.

— Doncs, no es destorbi, que es tracta de l'àcid clorídric o sulfúric, i l'hi cremaria.

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

— Noi, aquest quadret no té llum, en té massa poca per un paisatge així.

— Això rai; encén un misto.

tor, abstrerts en llurs converses, no havien hagut esment del rebombori.

Un dia, el petit monarca, tot joiós dels mèrits i les virtuts dels que ja en deia els seus poetes i els seus mestres, va fer, innocentment:

— Voldria que el meu ministeri es composés tan sols d'homes notables: poetes, pintors...

No pogué pas acabar l'esplai. La porta de la cambra se'n vingué a terra amb gran terrabastall, deixant descoberts a sis ministres tafaners, que escorcollaven la conversa com obediència a una raó d'Estat.

— Què passa?... — va interrogar el reiet.

El Doctor — filòsof, poeta i romàntic — somrigué amb una pietosa rialleta comprensiva.

— Senyor!... — feu un dels ministres, blincant enormement la espinada, qual actitud servil els demés imitaren. — Senyor, això no pot ésser... Senyor... vós...

— No tingueu por, senyors ministres — interrompé el savi. — Si justament la felicitat del nostre país es deu a que cadascú ocupa el lloc que li pertany. No us usurparem cap dret; nosaltres, els somniadors, no volem ni el més lleuger contacte amb vosaltres, els desperts.

El reiet, embadalit, se l'escoltava. Els

demés li dispensaven atenció entre ageomolits i confosos, i el vell, en tò oratori, prosseguia:

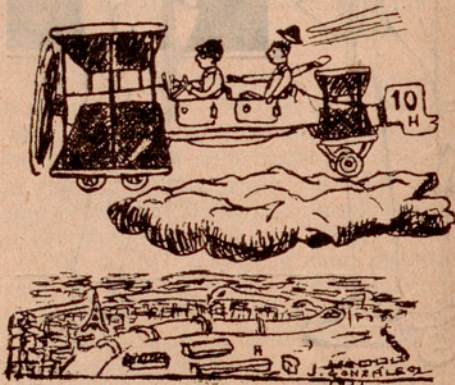
— Que us creïeu, doncs?... Aneu vosaltres, els ministres. Seguiu els vostres tractats i pactes. Inventeu lleis i sofismes. Vetlleu perquè es mantinguin pures les essències de l'Estat, al menys als ulls del poble... Però, penseu que el poble és nostre; l'ànima del poble ens pertany; nosaltres la pastem al nostre albir, donant-li ço millor de nosaltres, sense extrafer-la ni emmetzinar-la. Som poderosos dins la nostra insignificància, més que vosaltres...

Els ministres es retiraren confosos, però satisfets de la confessió. Cadascú es creu donar al poble allò que té de més preuat i uns i altres es nodreixen de la sang del poble! Qui en xucla la tradició, la essència, ço més pur; qui se n'enduu llurs suors i engúnies... A l'endema, digueren del Doctor que era un pobre orat inofensiu. I de tant com el temeren, no l'apartaren més del costat del rei.

I aquell poble encara avui és feliç, perquè les seves virtuts i bondats, com una venturosa llei d'herència, van corrent als reis i prínceps que s'hi succeeixen.

V. CALDÉS ARÚS

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

A 1.000 metres d'altura

Esperi's un moment, que baixaré, puix m'he descuidat les ulleres a casa.

RETALLS ESCOLLITS LA CAULINA MÀGICA

*A la formosa Teresa
sa Mariona de Reis*

La grandesa és com els perfums, que el que els porta és qui menys els percep.

— Sols una vegada s'estima bé; la primera.

— Sovintment els plors són la darrera rialla de l'amor.

— L'amor no estableix diferència entre pastors i reis.

— En els gels hi ha més egoïsme que amor.

— El témer i l'estimar van sempre units.

— Seràs tingut per savi dissimulant l'agravi.

— La virtut per càlcul, és la virtut del vici.

— L'il·lustrat es pregunta a sí mateix la causa de ses faltes; el tonto ho pregunta als demés.

— El qui jamai ha estimat, no pot ésser bo.

— En matèria de crítica, els vots deuen pesar-se i no contar-se.

— El qui massa es diverteix, s'avorreix.

— Temo a Déu, i després de Déu, temo, principalment, al qui a Ell no tem.

— L'enveja i l'interès han sigut sempre els factors de la discòrdia.

— La caritat és l'únic tresor que s'augmenta dividint-lo.

— L'home és de glaç per a les veritats i de foc per a les mentides.

— Bona és la riquesa, si la guia la raó.

— La copdícia va sempre proveïda de cotó fluix per a posar-se en les orelles de la consciència amb el fi de no sentir ses exclamacions.

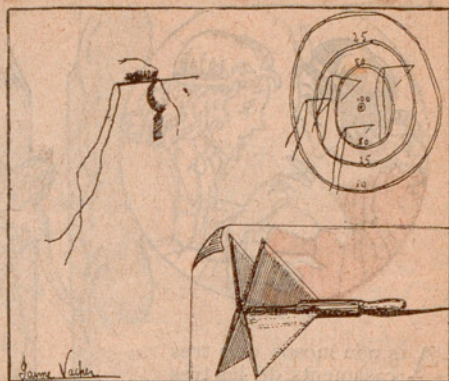
— Si de vidre es ton terrat, no apegrequis el del costat.

— Varen encarregar a un escriptor que definís la misèria en quatre paraules; l'escriptor estampà en un paper: ¡Una almoïna per Déu!

— El treball és a un mateix temps un pes, un càstig, un honor i un plaer.

Adaptació

V. BORRÀS B.

AGAFEU una agulla de cusir, qual punta sigui ben forta i d'un gruix mitjà; poseu-vos a tres passes d'un enfustat qualsevol i, aguantant l'agulla entre el polser i l'index, proveu, llençant-la fortament, de clavar-la en l'enfustat. Per molta que sigui la destresa i la perseverància empleades, no ho aconseguireu mai.

Poseu-aleshores en l'ull d'aquesta agulla un senzill tros de fil, i la clavareu cada cop a l'enfustat que haureu escollit per blanc. Ellleuger cap de cordill que hi heu posat transformarà vostra agulla en una veritable sageta i farà que la punta, baix l'impulsió donada, vagi a clavar-se normalment en l'obstacle contra el qual ha estat dirigida.

El físic Comus, creador d'aquesta experiència, dissimulava el mitjà empleat d'una manera bastant enginyosa.

Feia escollir, entre varis fils de diferents colors, aquell que volien que ell utilitzés, a fi — deia — de que es pogués provar ben bé que era la mateixa agulla que es trobava clavada en l'embà o porta de fusta. El fil, que veritablement era tot el secret del joc, no semblava aixís, sinó un senzill mitjà per a evitar qualsevol trampa.

Em fa recordar aquesta experiència la de la ploma proveïda d'aletes de paper, representada en l'àngul del dibuix i que certament ha estat causa de molts càstigs a bon nombre de col·legials, preferint les experiències de balística a les bel·leses de Virgili i Homer.

JAUME VACHER

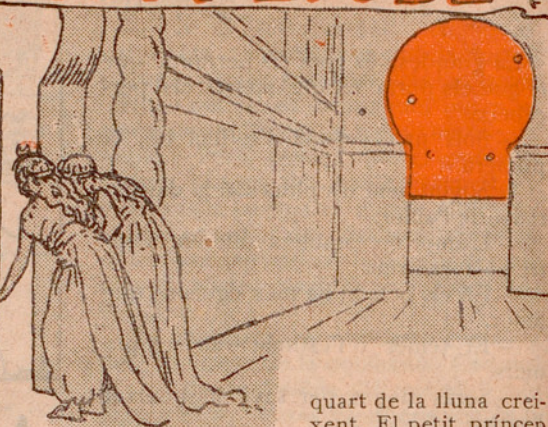
NOTES. — L'agulla s'ha de tirar ben fort i horitzontal.

La fusta on s'ha de clavar l'agulla no ha d'ésser molt dura.

FARIZADA LA DE

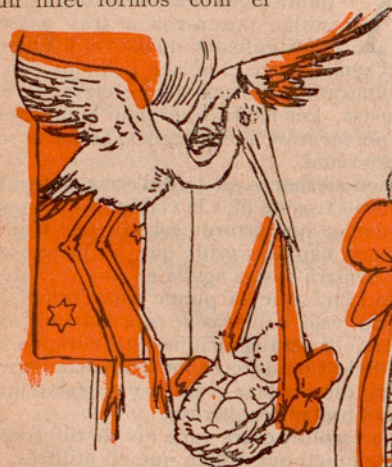
Als nou mesos dels tres casaments de les tres germanes, una cigonya, blanca, li portà a la reina un fillet formós com el

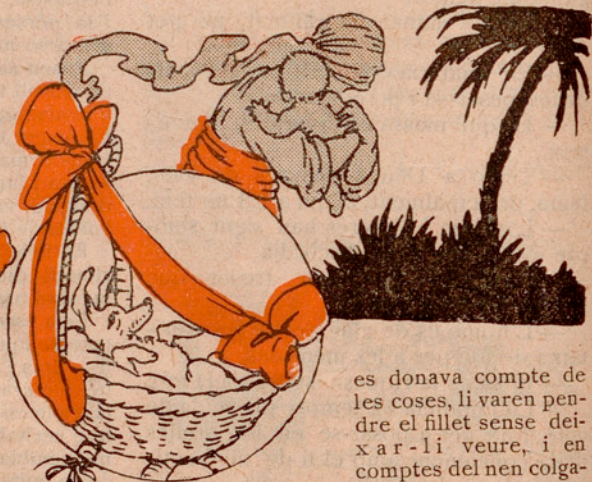
quart de la lluna creixent. El petit príncep era el marrec més bufó

i més enciser d'aquest món.

Però les germanes dolentes havien demanat a la germaneta petita que les

deixés al seu costat per a fer-li de companyes, i mentre la princesa era al llit, una mica malalta, que no

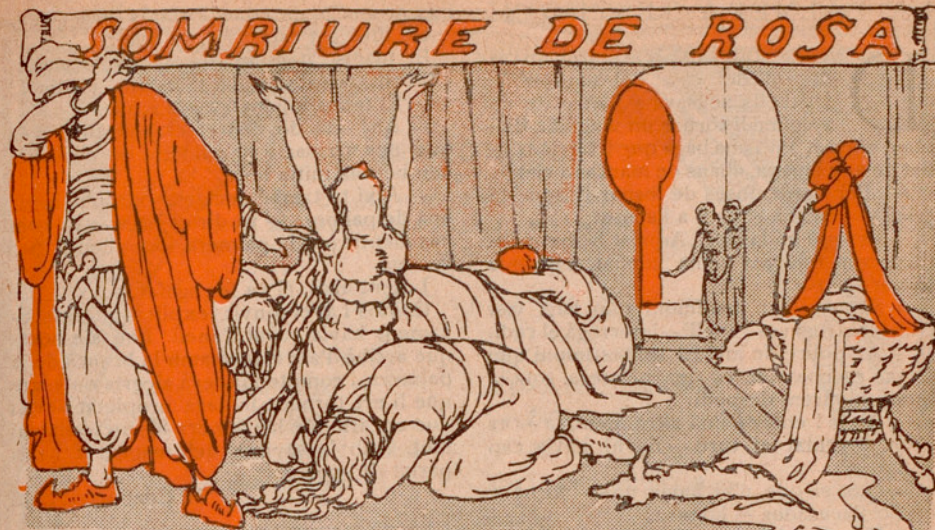

es donava compte de les coses, li varen pendre el fillet sense deixar-li veure, i en comptes del nen colga-

ren al bressol un gos petener mort i lleig. I cridaren a tots i digueren: — Mireu quin fill han portat a la reina!

SOMRIURE DE ROSA

El soldà Khosrú Schah sentí una pena fonda i els ulls veieren tot el món fosc i trist.

La pobrissona germana petita no sabia el què li passava.

Mentre tant, una de les males ger-

veu aquell marrec, l'agafa i el porta a la seva dona! I l'afillen, plens de joia. La cigonya portà un altre fill. Les germanes també el robaren.

(Seguirà)

LA PALMERA TESTIMONI

Dos joves tures es presentaren un dia davant del cadí del seu poble. Un d'ells acusava a l'altre de no volguer-li tornar un magnífic diamant muntat amb una baga que li havia confiat un any enrera, abans de marxar a viatge.

— Per què refuses de tornar-li aquesta joia? — demanà el cadí a l'acusat.

— Perquè no la tinc. Aquest home menteix; com que res m'ha confiat, res puc tornar-li.

— Tens algun testimoni que bagi vist com li entregaves l'anell? — interrogà el cadí.

— Ai, pobre de mi! El sol testimoni que d'eixa escena tinc és una palmera, sota la que ens vàrem despedir...

— Ah ja! encara una altra mentida — es posà a cridar el turc — no hi havia cap palmera.

— Que sí que n'hi havia una — tornà a cridar l'acusador — ho juro!

— Doncs, bé! — va dir el cadí — vés a

buscar una branca que portaràs de seguida.

El turc, tot estranyat, va obeir.

El magistrat es quedà sol amb l'acusat, i havent passat una llarga estona, va dir-li:

— El teu companyó tarda molt.

— Ah! — va dir distret el jove turc — és que per arribar a la palmera es necessita ben bé una mitja hora.

— Així tu també declares que n'hi havia una de palmera — va dir el jutge — tal com has mentit per la palmera, has mentit per la baga.

I dient això, el va fer agafar.

Confós i avergonyit, explicà que efectivament havia robat l'anell. Fou aleshores que arribà l'altre turc amb la branca de la palmera, i comteu la seva alegria en veure que li era tornada la baga propietat seva i que encara que la palmera fós un testimoni mut, amb la saviesa del magistrat havia parlat de sobres.

M. COROMINES, trad.

LA PLANTA PRECIOSA

DUGUES criades, Maria i Marguerida, tornaven del mercat veí. Cada una d'elles portava un cistell molt pesant, ple de verdures i provisions. Marguerida murmurava continuament i es planyia del pes del seu farsell. Maria parlava i reia gentilment, com si el seu paner hagués sigut més lleuger.

— Com pots riure? — va dir Marguerida a la seva amiga — la teva càrrega és tant pesanta com la meua i tu no ets pas més forta que jo.

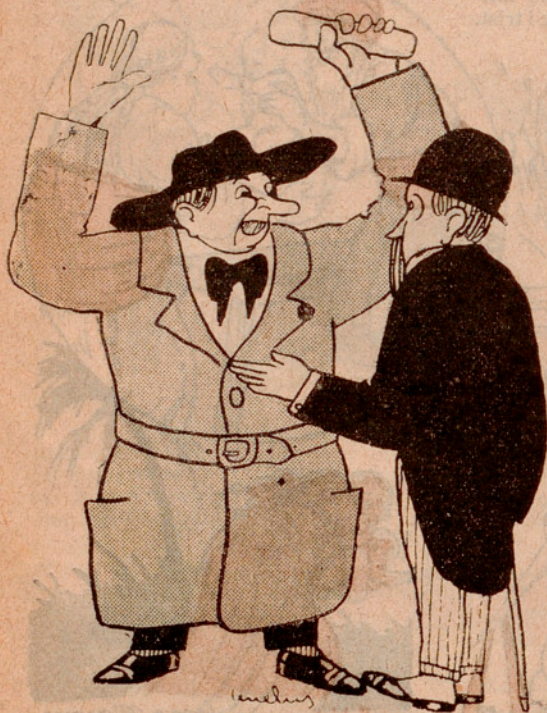
— Es perquè jo he posat dins del meu paner — va respondre Maria — una planta que disminueix el pes.

— Per favor, diga'm, Maria, quina és aquesta planta; jo voldria tenir-ne una d'igual per alleugerir el meu cistell que jo trobo molt pesant.

Maria li va respondre:

— La planta preuada que fa posar els cistells lleugers, és la Paciència.

J. ROVIRA, trad.

— Li repeteixo que és un xicot molt fi i molt educat... El dia que va caure d'aquell tercer pis, al passar pel balcó del principal, va donar el bon dia al veí!

PÀGINA D'HONOR

ELS GRANS POETES DE CATALUNYA,
ESCRUIEN PER A LA MAINADA

MARE I FILL

— Mareta estimada, dona-m un estel!	me'n pujaré al cel. Dona-me'l, mareta!
Si no me'l dones...	— Déu meu, quin dolor!
— Per què aquest anhel?	— Mareta, no em miris
— Jo, per abastar-lo,	així, que em fas por.

SALVADOR ALBERT

CANÇÓ D'ABRIL

(De Giovanni Pascoli)

<i>Fantasma venies i fuigs, encisera.</i>	<i>Mon cor bat, i et crida amb ànsia novella:</i>
<i>— Vingueren, llargs dies?... brotà la perera, florí la codonya, tot lluu...</i>	<i>arribes: — la vida! — T'en vas: ma parpella, de llàgrimes tristes bé en duu!</i>
<i>Pingans i aloses i refiladissa...</i>	<i>Enguany, oh!, l'anyada promet alegria;</i>
<i>Els tu, per les roses?</i>	<i>ta veu enyorada,</i>
<i>Els tu, a la bardissa?</i>	<i>ta veu que es perdia,</i>
<i>Ombra!, ànima!, somni!, ets tu?</i>	<i>ja l'eco la torna, cu... cu!</i>

MARIA-ANTÒNIA SALVÀ

trad.

I Concurs de LA MAINADA

ELS CAMPANARS DE CATALUNYA

Queda tancada l'admissió de dibuixos, per haver terminat el plaç donat als concursants

461. Ermita de la Salut, Sabadell (A. FERRER)

462. Església de Selva de Mar, Girona (M. NAVARRO)

463. Església del Cor de Maria, Lleyda (S. KÜHNEL)

464. Nostra Dona de Assumpció, Malyà (BENET JOVÉ)

465. Santa Maria, de Puigcerdà (ANGEL FOST)

466. Sant Vicens de Mollet (J. CAMPS)

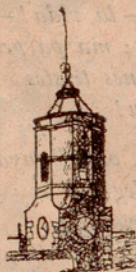
467. Església de Sta. Maria del Mar (D. FERROU)

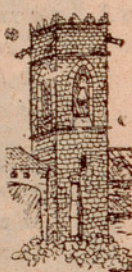
468. Sant Narcís, de Baget (EMILI SOLER)

469. Sant Pere, de Reus (JOAN VENTÓS)

470. Sant Esteve, de Olot (MARIA AGUSÍ)

471. Santuari del Corredor (MANEL LLEDÓ)

472. Campanaret, Reus (F. VALLÈS)

473. Catedral de Vich (ANTON COSTA)

474. Basílica de Vilafraanca del Penedès (R. LLORENS)

475. Catedral de Barcelona (ANTON OCLÁS)

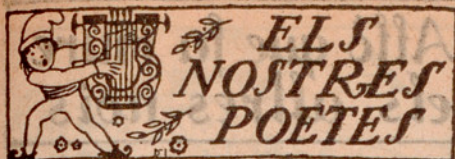
476. Església, Vilanova i Geltrú (MELCIOR MAS)

477. Església del Roser, Les Corts (JOSEP ARENAS)

487. Sant Joan, de Tarragona (F. VIÑAS (9 anys))

L'ORACIÓ DEL CATALÀ

*Regina del Montserrat,
que ens gardeu des de la serra,
lliureu-nos de malvestat!
Torneu-nos la llibertat!*

*Nostre poble està oprimit,
Regina de nostra terra.
Viu malalt i mig occit!
Té una espasa en mig del pit!*

*I l'han pres, per més dissort,
ben fermat entre cadenes...
Siguen-nos, Verge, el conhort
ans que vingui nostra mort!*

*Feu que brilli un cel ben blau
pels serrals i les carenes!...
Que no sigui més esclau
nostre poble, fort i brau!*

JOAN MARTÍ I APARICI

ELS INCONEGUTS

*De lluny vénen els hostes,
ningú sap pas de on,
camina que camina,
ells sempre voltant món!*

*Avui són a aquest poble,
demà ells ja no hi són,
ells porten en la cara
rialles i cançons.*

*Tustant de porta en porta,
demanen caritat.
Si n'hi ha una mà pietosa
ells la volen besar.*

*Caminen amb un ritme
i no s'aturen mai,
no senten cap recança,
no senten cap desmai.*

*Vesteixen trajos foscots
on mil pedaços hi ha:*

*els colors de les terres
per on ells han passat.*

*Els porten en el rostre
l'angoixa d'un penar;
si el vent els ve de cara,
el gosen desafiar.*

*I pels camins polsosos
aixequen el seu vol,
i fugen... fugen... fugen...
ningú sap pas a on.*

*Camina que camina,
ells sempre voltant món,
apar que damunt portin
una maledicció!*

MANEL SANZ POCH

A L'EMPORDÀ (1)

*A mon volgut amic
n'Alfons Vidal de Paris.*

*Plana fèrtil, regalada,
per infinits rius regada,
niu de nostres il·lusions,
tens els aires sans i bons
de la terra catalana;
ets la plana més galana,
respire aires d'amor,
ton alt triomfador
s'escampa per tot arreu,
de l'ermita fins la seu.
Tu, encerclada de muntanyes,
rebutges les lleis estranyes,
ets mare de llibertat,
i el teu estandart daurat
brilla en llunyanes centúries
per muntanyes i planíries,
per pobles i per ciutats,
i foren els teus soldats
guanyadors de mil victòries,
i s'escamparen ses glòries
per tot el Mediterrà.*

*Així, doncs, bell Empordà,
tots els fidels catalans
dir-te podem, entre cants:
«Salut, prades alegroies!
Salut, pobles de cors bons!
Vosaltres serveu les joies
de les sacres tradicions.»*

FERRAN CLARA DALMAU CALONGE
Del Pomell de Joventut
Pro artis et focis

(1) Premiada en els Jocs Florals de Molins de Rei.

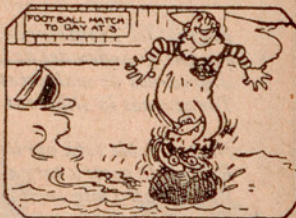
MIREU DE QUINA FAISÓ — HOM ES SALVA AMB UN BALÓ

— Senyor, quina malvestat!
ara en mig d'aquest doll d'aigua
la barca s'ha foradat...

— Gràcies a la providència
ha caigut aquest baló
per a salvar ma existència.

— Com sóc gran equilibrista,
faré un passeig per aquí,
com si fos per l'ampla «pista».

(Del Comic Cuts)

UN MICO ÉS LLIURAT DE REBRE — GRACIES A CERT POT DE PEBRE

Aquests dos micos germans
dinaven tranquils, un dia,
vora un riu ple de caimans...

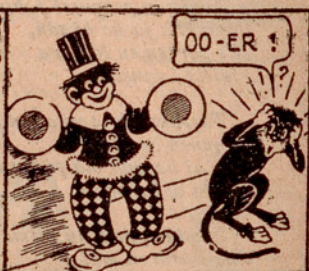
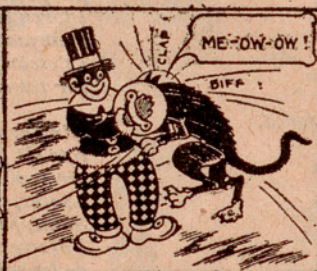
La felicitat traspua
davant d'un mantell tot blanc,
quan a ú estiren la cua...

— Ara li don gat per llebre
al caiman aquest bergant;
allarga'm el pot de pebre...

Mentres li ploren els ulls,
el dos germans ja s'abracen
lliures de mort i tribulls...

(Del Lot - o' - Fun)

CONTRA UNA MALA PENSADA — UNA BONA PLANTOFADA

Veu al putxinel·li el gat
i contra tan bon subjecte
projecta donar-li mat...

Furiat al pit l'escomet;
però l'altre tanca els braços
i li clava el gran bolet...

El gat fuig tot escamat
i diu, tirant-se els bigotis:
— Mai tal cosa hagués pensat...

(Del Comic Life)

DIVULGACIÓ ESPORTIVA

BREU RESSENYA HISTORICA
DEL GIMNÀS

SETMANALMENT us parla «Sidrus» dels fets d'esport més remarcables que tenen lloc sota el nostre cel, i a vosaltres, que segurament viviuu molts d'aquests fets, us plau conèixer les apreciacions tècniques que motiven les ressenyes de LA MAINADA; i com que us agrada conèixer bé totes les coses, no creiem que us sigui desplaent endinsar-vos un xic en les qüestions de l'educació física, ja que abastament deueu suposar que no en val les nacions més civilitzades es preocupen d'aquestes activitats.

Com a fonament que és de tota cultura física, indispensable per a poder practicar qualsevol esport, parlarem avui de gimnàs, fent-ne una breu ressenya històrica.

Es de l'antiga Grècia d'on parteixen totes les dades de l'educació física. Potser en pobles més primitius, com l'Egipte i la Pèrsia, podríem trobar-hi ja exercicis com la cursa, el tir d'arc, la caça i la dansa, que cabrien dintre del marc dels esports, però com que, generalment, eren practicats sots aspectes diferents que el de millorar la raça, no interessen al nostre objecte. Així, doncs, és de l'antiga Grècia, on un tant elevat culte estenia a la bellesa, d'allà on deuen partir els estudis històrics de l'educació física. El gimnàs, que avui per tal s'entén una sèrie de moviments combinats de diferents maneres, segons els procediments, s'entenia allavors de faisó ben diferent: eren un nombre d'exercicis dels quals ocupaven un lloc preeminent la lluita, la cursa, el maneig de les armes, l'hipisme i la dansa, ço que venia completat pel massatge. En aquests temps era ja acceptada aquesta gimnàstica en la medicina.

Però vingueren els dies daurats de la Grècia i, poc a poc dominada per l'espectacle de les Olimpíades, s'entregà a l'atletisme, descuidant-se els principis dels edu-

cadors hel·lènics (que havien vist la cultura física com una obra general), per a dedicar-se solament al cultiu de certs homes, ja de sí ben constituïts, amb el sol fi de fer proves sensacionals en els jocs.

Roma no cultivà mai amb el fervor de Grècia la gimnàstica.

L'esgrima, l'equitació i la dansa són exercicis que es consideraven indispensables en l'educació de les classes elevades de l'Edat Mitjana; però encara no veiem generalitzada la pràctica del gimnàs, malgrat existir-ne ja un, que variava segons el país i les classes que el practicaven i que es feia en forma de joc. Moviments combinats eren ja ordenats per a combatre certes malalties en els començos del segle XVII. Ja abans de la fi del segle XVI el metge Mercurial publicava a Venècia el seu llibre *De Arte Gymnastica*, on ja tracta d'introduir la gimnàstica en la terapèutica. I és en el segle XVIII quan a França es preocupen de la gimnàstica sots el punt d'obrir medical i educatiu, éssent notable d'aquesta època l'obra del metge Tissot.

Més tard l'alemany Guthsmuth i altres savis tenen també el propòsit d'orientar la gimnàstica en el sentit educador, i en els començos del segle passat, els suïços Pestalozzi i Clias i l'alemany Jahn treballen amb el mateix objecte. Però Jahn, deixant-se dur per l'esperit bèl·lic de l'època, s'ocupa preferentment de les aplicacions militars, amb l'objecte de fer soldats per a la Prússia, en ses guerres del 1813 i anys següents.

Entre tant, en el nord d'Europa — a Suècia, — hi havia una raça que es moria: els morbosos efectes de l'alcoholisme obrien de bat a bat les portes de la tuberculosi, i tota l'Escandinàvia defallia sots aquest flagell. Però en mig d'aquest quadre desolador, com enviat per Déu, es redreçà la figura d'un home que ell tot sol havia de fer reviure la raça de la seva terra i després escampar el bé per tot el món. Aquest home fou Ling (nat en 1776 i mort en 1839), inventor del mètode conegut per gimnàstica sueca.

R. S. O.

(Acabarà)

COL·LOCACIÓ DE LA PRIMERA
PEDRA DEL NOU CAMP D'ES-
PORTS DEL F. C. BARCELONA

19-2-922

TAL com s'havia anunciat, tigué lloc diumenge passat la festa de la col·locació de la primera pedra del futur camp del *Barcelona F. C.*

Fou una festa hermosíssima, a l'enseny que d'un gran sabor catalanesc. No hi mancaren les representacions oficials de nostres autoritats, o sien la del Batlle de la ciutat i la del President de la Mancomunitat.

El ferm entusiasta dels colors blaugrana, mossèn Lluís Sabater, tingué a son càrrec la part indispensable en aitals actes; cuidà d'espiritualitzar l'esforç de tots els qui tan treballen pel *Barcelona*, enaintint l'acte més enllà de les coses de la terra i amb una unció inefable beneí aquella primera pedra que, amb l'ajuda de Déu, esdevindrà redós d'un baluart inexpugnable.

El secretari del Club, senyor Julinés, féu un parlament en el que hi vessava a dolls l'amor al *Barcelona*, car, com digué molt bé, treballar per ell és treballar per Catalunya, i tenint cura dels nostres atletes, no farem sinó complir el deure sagrat de preparar els futurs defensors de les nostres llibertats, car la joventut catalana deu estar sempre amatent, preparada al primer crit.

Amenitzà l'acte una banda de música que interpretà l'himne del *Barcelona*; però, abans de fer ús de la paraula les esmentades autoritats, sonaren vibrants les notes serenes de nostre himne nacional.

Finalment, clogueren l'acte unes bellíssimes paraules del gran Gamper, el primer i actual president del *Barcelona*, les quals foren rebudes amb una xardorosa ovació.

Es tanta la febre de què estan posseïts els directores del nostre primer club, que es diu que pel pròxim maig podrem ja admirar el joc dels mestres del futbol, car l'estat del camp permetrà una cabuda, ja aleshores, d'unes vint-i-dues mil persones; la cabuda total serà de trenta vuit mil.

¡A treballar, doncs, pel *Barcelona*, per *Barcelona* i per Catalunya!

* * *

CAMPIONAT - LLUITA A LA CORDA

19-2-922

Diumenge passat es celebraren les segones proves de l'actual Capionat de lluita a la corda, que tingueren lloc també en el nostre Estadi.

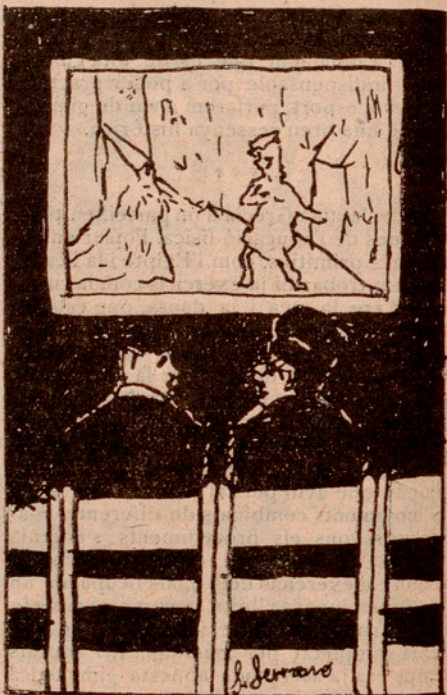
La puntuació actual d'aquest Campionat és la següent: *Pes lleuger*, *Centre Autonomista de Dependents*, 6 punts; *Club de Natació Barcelona*, 6 punts; *Ateneu Enciclopèdic Popular*, 6 punts; i *C. D. Europa*, 4 punts. *Pes fort*: *C. D. Europa*, 4 punts, i *Club Natació Barcelona*, 2 punts.

L'interès suprem d'aquesta lluita rau entre l'igualtat, per la seva destresa i potència admirables, entre l'*Ateneu Enciclopèdic* i el *Centre Autonomista*, car uns i altres feren una demostració esplèndida del seu meravellós entrenament.

El diumenge pròxim, al matí i en el propi Estadi, hi tindran lloc les darreres proves, ço que equival a dir que la lluita serà aferissada per tal d'assolir el trofeu que actualment detenen els del *Centre* com a pes lleuger i el *Club de Natació Barcelona* en pes fort.

SIDRUS

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

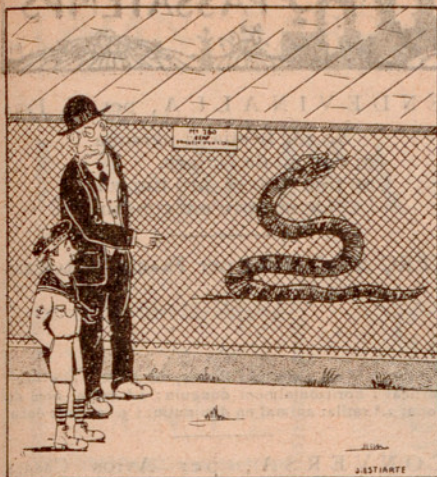
En el cine:

— Que t'agrada, Tòful, això?

— Molt; però es veu que amb els anys m'he tornat sord, perquè no sento res de ço que diuen.

DELS COL·LABORADORS ESPONTANIS

IV CONCURS DE LA MAINADA

En un parc zoològic:

L'AVI. — Què me'n dius, d'aquesta serp?...

NEN. — Maca és, però trobo que fa una vida molt arrastrada.

ENQUADERNACIÓ DEL PRIMER ANY DE "LA MAINADA"

Magnífiques tapes en tela, reproduint un
::: bonic dibuix d'EN ROQUETA :::

Tapes soles 1'50 ptes.

Tapes i encuadernació . . 2'00 "

ENCUADERNACIÓ D'"ELS CAMINS DE LA SORT,"

Magnífica coberta a tres tintes, original de
::: l'esquisida LOLA ANGLADA :::

Tapes soles 0'30 ptes.

Tapes i encuadernació . . 0'40 "

Les col·leccions que se'ns presenten per a encuadernar, són canviades a l'acte per volums complets, si tots els números són nets i sencers. Tenim exemplars de canvi d'alguns números. — Per a evitar molèsties de viatges als que desitgin tenir encuadernada la pròpia col·lecció, no acceptem encàrrecs d'aquesta mena. Per a aquests casos poden adquirir-se les tapes soles i encarregar la feina a qualsevol altre encuadernador.

Els plançons de la pàtria

Les més belles fotografies
de nois i noies catalans

(Vegin-se les condicions en el número 29, pàgina 488)

Queda oberta l'admissió de fotografies, les quals seran retornades als seus remittents, un cop publicades, si passen a recollir-les.

Correu de LA MAINADA

(Tancat el dijous, dia 16 de febrer de 1922)

Durant la setmana hem rebut originals literaris, artístics i de passatempo, dels següents col·laboradors, estimats amics nostres: Riquet i Enriquet, Llorenç Gibert i Roig, Anton Gisbert (No pot repetir-se cap lletra); Mister Xiri Beck, Carles Aragonés, Xavier Swanley (Ja suposava que m'escrivirieu! Donaré la lletra a l'estimat Rovira Virgili; Joan Queraltó (Envia el noi i el goset); Queraltó i Llopàrt, Mister Xirinola, J. Sanfeliu i Sitges, Salvador Burguet, J. P. Castellvi, Angel Castells i Baró, Ramón Samsó (Em planyo, amigueta. ¡Quina crudeltat! Els plançons han d'ésser nois i noies catalans); Jaume Anglada Rodellas (Mercès); Anton Vidal, Enric Moner Busquets (Agraïts a la carta i als originals); Josep Boada, J. Mach, Esteve Rovira Cusiné (Ja llegirem la peça!); A. Masdeu, Josep Barrés, Joaquim Grau, Bori F. (Gràcies!); Jaume Petit Llorc (Cap dia sense ratlla: bon lema!); Ramón Fermens (Bon minyó; Jacinte Bofarull, Toni Remei, Josep Arau Piqué, Manuel Ricard Mestres, Jordi Font Maldany, Lluís Gràcia Puig (Ull amb Fotografia!); R. Wirth, Enric Guitart Matas, W. Fonts (Tot ho hem rebut); M. Snof, Ricard Alabert, Joan Agla, Joan Anton de Mataró (Ja està millor, però encara voldríem una prova més clara i més gran); Jaume Arau, Poroto, Francesc Sas, Josep Alarcón Creus, Alexandre Llisó, Francesc Maragas, Nester, Feliu Gisbert, Anton Gisbert, Olaguer Medina (Van publicant-se per ordre); Josep Oriol Franco, Munné i Galofré (Hola, amics meus!); Josep Anglés, Rosa Vera de Valls, Quimet Raponna, Manuel Joliu, Josep Parets, Maria Agna Roure, Lluís Niela Bosc, Fermí Doroti Riudor, Pau Pous, Manuel Borràs Puig, Jaume Sanfeliu Garau, Domènec Pascual Vila, Josep Ferrer, Nuri Sol, Mercè Sales, Andreu Pamies i Blai Guiteras.

Nota. — Dels treballs que ens han remès els estimats col·laboradors, ANIREM PUBLICANT TOT EL QUE SIA PUBLICABLE; I DEL QUE NO, EN FAREM CENDRES. Com que això queda ben explícit, preguem que no ens facin més preguntes ni multipliquin la correspondència inútilment. El que no surt és perquè no pot anar, o perquè anirà quan li toqui el torn.

Josep M.ª Dorca. — Envieu altres coses. Mercès!
Rafel Tasis Marca. — Rebut els darrers originals. Molt agrairts, amic.

J. Jesuald Bladé. — Varen arribar oportunament les últimes quartel·les. Ja ho veurà!

Ovidi Escaler. — Ja tindrè el gust de visitar-vos, amigueta.

Maria del Dolc Nom Fayé. — No trobo els versos a què es refereix. Tindrè un honor en rebre'ls. Als seus peus, senyoreta!

Miquel Ferrer Alsina. — Podeu enviar això.

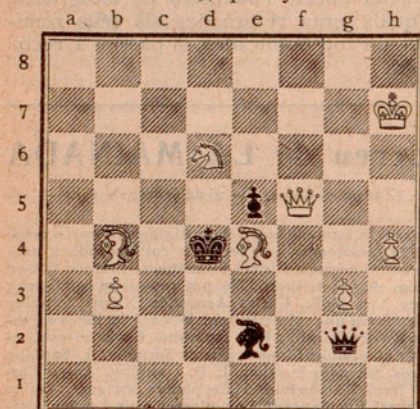
Una abraçada a tots, de

EL GUIA JOAN

SECCIÓ D'ESCACS

PROBLEMA N.º 19, per JOSEP PALUZÍR

BLANQUES

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

Solució al problema n.º 18: Da5-d8

ENDEVINALLES

LOGOGRAF NUMÉRIC, per RAMONEDA-R.

1	2	3	4	5	6	Nom d'home
1	2	6	3	1		Nom de dona
3	4	2	1			Poble català
4	5	6				Per a la cuina
5	1					Nota musical
5						Consonant

FUGA DE VOCALS, per MARTÍ DUATIS

l m.l.l.r .f.c. .s l'.m.r .l tr.b.ll.

TARGETA, per JORDI FONTSECA

Romà Arisa

Combinar les lletres anteriors perquè donguin el títol d'un drama català.

ENDEVINALLA, per M. PERA

No sóc bèstia ni persona
ni dimoni de l'infern,
no tinc banyes, prò tinc cua
i el foc sempre em consumeix.

TERÇ SIL·LABIC, per FRANCESC BARCELÓ

· · · ·
· · · ·
· · · ·
· · · ·

Substituir els punts per lletres, de manera que llegit vertical i horitzontalment donguin; 1.ª ratlla: nom de dona; 2.ª ratlla: animal en diminutiu; i 3.ª nom de dona.

CONVERSA, per ANTON CASALS

— ¿Saps que En Massini canta el *Par-sifal*?

Sempre surts amb coses noves!

— Ho he llegit en un telegrama que porten els diaris. Creu-me.

— Es clar; deu ésser, com havem dit tots dos, un telegrama...

Fixeu-vos en l'endevinalla de la plana d'anuncis

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Carles.

Al jeroglífic: A qui no vol cols, dos plats.

A la targeta: Massanet de la Selva.

Al terç sil·labic: Granota - notari - tarima.

A la xarada: Martinet.

Els eixerits endevinaires

Han endevinat les solucions a tots els passatemps del número 36, els següents mainadistes, estimats amics nostres: Emília i Constanza Arpal i Constantí, Francesc Pacreu Garganta, F. Fajula Casanovas, Amadeu Llach, Anton Canalias, Jacinte Segura, Francesc Moragas, Josep Alarcón Creus, Salvador Burguet, Josep Jordi Llangueras, Francesc Sas, Pepeta Prió, Martí Alsina, Emili Garcia, Josep Boada, Un lord Kakimonoki, Lluís Jordà, F. Webermann, Anton Cardiel, Joan Queraltó, Josep M.ª Lladó, Josep Mas i Júlia Petit.

Han resolt el problema número 17 del Joc d'Escacs, els estimats mainadistes, amics nostres: Julia Petit, En Roc de Girona, i Artur Saleta.

LA MAINADA

Subscripció anual: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)

Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona

Sucursal per a subscripcions: Bonassuccés, 4, botiga

GRAN FABRICA DE DOLÇOS

LA SUIZA REÑÉ, S. A.

XACOLATA
SANTÉ

XACOLATA
LACTÉ

BARCELONA

LA CASA

Joaquim Richarte Galbas

es la Merceria que té
més assortit i ven més
barat de Barcelona

SALMERON, 72 (xamfrà Travessera)

Telèfon G. 248
BARCELONA (G.)

Propaganda RIBO - Portolà, 1 (St. G.)

Endevinalla solucionada

Un paradís sota el cel,
rublert de flors, airejat;
de nens i ocells habitat,
feliç i dolç com la mel;
vols trobar-lo ben aviat?

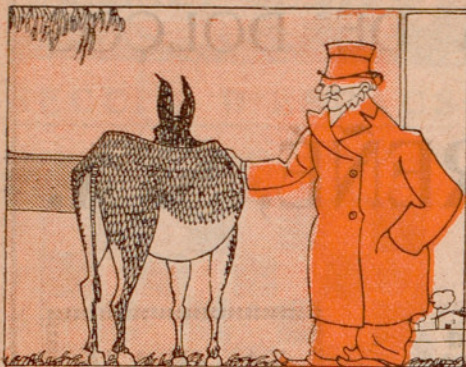
“Col·legi Model d'Interns,
Sant Feliu de Llobregat”.

EL lloc més sà de la comarca,
a 30 minuts de tren de
ciutat - Edifici construït espe-
cialment per a pensionat reduït.
Aigua calenta, freda i mineral
per a banys i dutxes - Excel·lent
confort - Tracte purament fa-
miliar - Inspecció mèdica-rel-
ligiosa - Excursions al camp

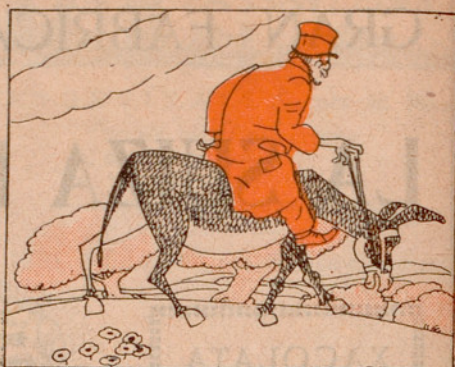
Esplèndids jardins i patis de recreació, gim-
nàssia i jocs - Recomanat per nens delicats
i retrassats intel·lectualment

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

DE COM EL DOCTOR KAMELOF VA CONVERTIR-SE EN CENTAURE

El savi doctor no hauria pas sortit mai de casa sense el seu company *Moret*, pacient i silenciós ase...

que el duia camí enllà, a fer les prodigioses cures que li donaren renom i fama en una rodalia de vint lleugues.

Mes, oh, dissort! Allò no els havia passat mai, encara, ni al savi doctor ni al pacífic *Moret*!... Un caimà se'ls interposà en el camí, i obrint una bocassa de dentadura blanca i punxaguda...

... sense miraments ni consideracions, s'engolí d'una mossada mig *Moret*, deixant al doctor convertit en centaure que dirigeix instàncies de clemència i de perdó...